

ΓΥΝΑΙΚΑ

στους Άνδρέα Breton και Άνδρέα Έμπειρικο

Γυναίκα πού άνεβαίνει τό δρόμο, γυναίκα πού στεγνώνει στόν ήλιο τά μαλλιά της, γυναίκα σέ μοτέλ στό Monterey, γυναίκα μέ μαγιό, γυναίκα στό δάσος μέ πουλιά στίς φωλιές τους, γυναίκα μέ μάτια θάλασσας κάτω από συννεφιασμένο δειλινό, γυναίκα Άρλανδέζα μέ βόμβα στά δόντια, γυναίκα σέ διαδήλωση, γυναίκα φεμινίστρια, γυναίκα παντρεμένη, γυναίκα πίσω από κουρτίνες, γυναίκα τής λησιμονιάς τής έξοχής και τής άγριοφράουλας, γυναίκα μπροστά σέ καθρέφτη, γυναίκα μέ έξόχως όμορφα μάτια, γυναίκα πού πίνει μπίρα στό μπάρ τής γειτονιάς, γυναίκα χωρισμένη, γυναίκα μέ κλαδιά άχλαδιάς πού άνεβαίνουν στους ώμους της, γυναίκα στό έργοστάσιο στό γραφείο στό χωράφι, γυναίκα μέ σύζυγο δυό παιδιά και έραστή, γυναίκα δίχως έσώρουχα, γυναίκα πού δέν έχει τίποτ' άλλο εκτός από τόν έαυτό της, γυναίκα όδηγός λεωφορείου, γυναίκα μέ γυναικεία χαρακτηριστικά, γυναίκα μέ μέλλον, γυναίκα σερβιτόρα, γυναίκα άποκάλυψη και προσόντα, γυναίκα μέ μεθυσμένα μάτια, γυναίκα πού μαζεύει ύπογραφές για μιά διαμαρτυρία, γυναίκα πού κατεβαίνει τό δρόμο.

ΑΘΟΥΒΑ

Πάλι σκύλοι, πάλι τετράγωνοι σκύλοι, πάλι όλοστρόγγυλοι σκύλοι, σκύλοι όλόγυμνοι κι αναμαλλιασμένοι εισέβαλαν άλαφιασμένοι στά προαύλια μας ενώ έπαίρναμε τό μεσημεριανό μας ύπνο. Κατέλαβαν, χωρίς αντίσταση καμιά, τό Ραδιοφωνικό μας Σταθμό, τό Άεροδρόμιο μας, τά Μπακάλικα και τά Μπορδέλα μας, τά Τελωνεία μας, τίς Έκκλησίες μέ τούς Έπιτρόπους μας, τά Βρεφοκομεία και τά Γηροκομεία μας. «Τούς έπιασαν στόν ύπνο», γράψαν μετά από χρόνια οί ιστορικοί. «και τούς άλλαξανε συνήθειες». Τώρα λέμε τό σύκο σήκω και τή σκάφη Στάθη. Τώρα κατουράμε στά σκουριασμένα Τραίνα μας στίς άκροποταμιές κι αυτοί, λυκόσκυλα και θρωμόσκυλα, έξωραίζουνε τά supermarkets τους. Είμαστε χαμένοι. Κοντεύομε νά τρελαθούμε. Όλοι ή όλοι μας σχεδόν γράφομε ποιήματα και γράφομε ότι μās κατέβει. Κατεβάζομε τίς συμβίες μας για ό περίπατο κι ή παραλία είναι πικραμένη. Άνεβάζομε τήν τιμή μας κομμάτι παραπάνω κι ή σκάλα είναι κομμένη. Άνεβοκατεβαίνομε. Φεύγομε και γυρνάμε στα ίδια. Πηγαينوερχόμαστε. Είμαστε σχεδόν τρελοί. Οί σκάλες τής Όμόνοιας κοιτάνε πέρα στους πέρα κάμπους πού είναι οί μικρές. Νευρασθενικοί ξυπνάμε κι έχομε τριγύρω μας χαφιέδες και χουνταίους. Δέν χωράμε άλλο πιά σ' αυτή τή Δύση. Βιαιώς μās συμπεριφέρονται όλοι συμπεριλαμβανομένων των θυρωρών και τών περιπετεράδων. Έχομε χάσει και ξεχάσει τά πάντα: τήν καταγωγή μας, τά γεννητικά μας όργανα, τίς έλευθερίες μας και τούς αριθμούς τών τηλεφώνων μας. Όμως, μιά φωνή χλιμιντρίζει άθόρυβα τά θράδσα πάνω στίς στέγες τών σπιτιών μας, ψιθυρίζοντας τό «πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς, πάλι δικά σας θάνατο».

Ντίνος Σιώτης